

6

이번생은
가주가
되겠습니다

김로아 장편소설

เกิดใหม่
ชาตินี้
ฉันจะเป็น
เจ้าตระกูล

คิมโรอา / Kim Roah เขียน
8 hours แปล

PEONY

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล

◀ 6 ▶

이번 생은 가주가 되겠습니다

김로아

คิมโรอา

เขียน

8 hours

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล 6

이번 생은 가주가 되었습니다

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks PEONY Publishing

I Shall Master this Family

Copyright © Kim Roah 2019 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4136-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ ภูษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • บรรณาธิการต้นฉบับ บุษย์ ชนัตต์

ชัยเอ็ดเดอร์ สุคนธา กิ่งก้าน • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ OneFineDay • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตดาต • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักร์ทอง • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระอ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเส้นทางการขึ้นสู่ตำแหน่งเจ้าตระกูลของพีเรนเทียก็ดำเนินมาถึงบทสรุป สถานการณ์การตัดสินชี้ชะตาระหว่างตระกูลอังเก้นส์กับองค์จักรพรรดินีกำลังมาถึง!

การรับผิดชอบหน้าที่ในตำแหน่งรักษาการเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียบนบ่าของเธอเป็นบททดสอบที่พิสูจน์ว่าเธอจะเหมาะสมกับตำแหน่งเจ้าตระกูลคนต่อไปหรือไม่ ในขณะเดียวกันด้านเฟรสเองก็กำลังชี้ชะตาบ้องค์จักรพรรดินีเพื่อสะสมบุญชี้แค้นอันแสนยาวนานเสียที โดยมีการประชุมเลือกตัวแทนเขตแดนตะวันตกเป็นตัวตัดสิน

เรื่องราวกำลังดำเนินมาถึงบทสรุปของชีวิตในโอกาสที่สองของเธอแล้ว หลังจากต่อสู้มายาวนานหลายปี พีเรนเทียจะได้ขึ้นเป็นเจ้าตระกูลอย่างที่เธอหวัง หรือต้องละทิ้งบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญต่อหัวใจไป เชิญรับชมบทสรุปสุดท้ายกันได้เลยล่ะ!

PEONY

บทที่

214

“ถึงแม้สถานการณ์จะเอื้อประโยชน์ให้กับทางฝั่งเจ้าชายลำดับที่สองก็เถอะ แต่สุดท้ายการตัดสินใจทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับองค์จักรพรรดิอยู่ดีนะครับ”

เจ้าตระกูลเบรย์ที่นั่งฟังอยู่เงียบ ๆ มาตลอดกล่าวขึ้น

“อีกอย่าง ต่อให้อำนาจของอังกะเนิสถูกบั่นทอนลงไปเพราะเซตแดนในมือลดลงก็จริง แต่อย่างไรตัวแทนเซตแดนตะวันตกก็ยังคงเป็นอังกะเนิสไม่ใช่หรือครับ”

“ข้าเองก็คิดเช่นเดียวกันครับ”

เจ้าตระกูลเฮย์ลิ่งออกตัวเห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว

“หากปัจจุบันเซตแดนในครอบครองของอังกะเนิสกับบราวน์มีขนาดใหญ่มาก ๆ กันแล้วละก็ ฝ่ายเราจะต้องถือข้างอังกะเนิสแน่ครับ”

ต่อให้บรรยายากาในที่ประชุมจะดูคล้ายกับทุกคนเริ่มเอนเอียงมาทางฝ่ายพวกเขา แต่ถึงอย่างไรอังกะเนิสก็เป็นถึงตระกูลของจักรพรรดินี

“ไม่หรอกค่ะ ตัวแทนเซตแดนตะวันตกจะต้องถูกเปลี่ยนมือแน่ ๆ”

และมันจะเกิดขึ้นในการประชุมใหญ่คราวนี้อย่างแน่นอน แต่เจ้าตระกูลเฮย์ลิ่งกลับส่ายหน้าไม่เชื่อคำพูดของเธอ

“ในสถานการณ์ตอนนี้คงจะยากครับ ท่านพี่เรนเทีย”

ถึงแม้จะฟังดูสุภาพ ทว่าคำพูดนั้นค่อนข้างหนักแน่นพอควร

“ก็บอกแล้วไงคะว่าต้องเปลี่ยน”

“ก็บอกแล้วไงครับว่าคงยาก”

“โอ๊ย จริงๆ เลย มันต้องเปลี่ยนแน่นอนอยู่แล้วละคะ”

“ก็บอกแล้วไงครับว่ามันยากนะ!”

โอ๊ย เริ่มรำคาญแล้วนะ

เธอแสบะยี้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะเอ่ยถามขึ้นมา

“ถ้าอย่างนั้นพนันกับข้ามั้ยละคะ ท่านเจ้าตระกูลเฮย์ลิ่ง”

“อะ...เอาสิครับ!”

พอบรรยายากเปลี่ยนไปเป็นแบบนี้ เจ้าตระกูลได้บังคับบัญชาท่านอื่นๆ ต่างก็เริ่มต้นถามคำถามกับเธออย่างอิสระ

“ถ้าอย่างนั้นนอกจากตะวันตกแล้ว ขอฟังความเห็นของท่านพีเรนเทียเกี่ยวกับเรื่องของภาคอื่นๆ ได้มั้ยครับ”

เจ้าของคำถามนั้นคือโรมาเซีย ดิลลาร์ด

สมแล้วที่เป็นบุคคลผู้บริหารจัดการกลุ่มการค้าลอมบาร์เดียที่มีสาขามากมายทั่วอาณาจักร เขาเป็นคนที่รู้จักมองภาพรวมกว้างกว่าคนอื่นมากนัก

“ที่น่าเป็นห่วงที่สุดคือทางใต้ละ”

“ทางใต้ นั่นก็เซอเซวหรือครับ”

“ละ ปัจจุบันธัญพืชจากเซอเซวถูกส่งไปทั่วอาณาจักรไซมัยละคะ โดยเฉพาะทางตะวันตก พวกนั้นคุ้นเคยกับธัญพืชที่เราเคยถูกกว่าที่อื่นจากความสัมพันธ์อันดีระหว่างจักรพรรดินีกับเจ้าตระกูลเซอเซว แต่ถ้าตอนนี้ จู่ๆ เจ้าตระกูลเซอเซวก็เกิดเพิ่มราคาผลผลิตให้สูงขึ้นกว่าเดิม มันจะเกิดอะไรขึ้นละคะ”

“อืมมมม”

เสียงอุทานดังขึ้นทั่วห้อง

“แน่นอนว่าข้าไม่ได้พูดถึงแค่เรื่องผลประโยชน์ทางการเงินจากราคาที่แตกต่างกันเฉยๆ หรือกนะคะ สิ่งที่ต้องกังวลยิ่งกว่าเรื่องนั้น...”

“สิทธิการค้าผูกขาดในมือเซอเซวสินะครับ”

โรมาเซียเอ่ยพลางลูบเครายาว

“ถูกต้องค่ะ ในเมื่อตอนนี้ไม่มีเซตแดนใดสามารถให้ผลผลิตทางการเกษตรในปริมาณมาก จนไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องภัยแล้งได้เท่าทางใต้อีกแล้วนี่คะ”

พูดง่าย ๆ ก็คือหากเข้าสู่ช่วงภัยแล้งที่ผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำเมื่อไหร่ ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะชอบหรือไม่ชอบ ก็ต้องตอบตกลงซื้อธัญพืชจากเซอเซาร์อยู่ดี

“ที่ผ่านมาทางเซอเซาร์ขายธัญพืชราคาถูกโดยไม่หวังผลกำไรมากมาโดยตลอด แต่เจ้าตระกูลเซอเซาร์คนใหม่ไม่ใช่คนเช่นนั้น”

ทุกคนต่างก็พยักหน้าเห็นด้วยกับความเห็นของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นทางตะวันออกกับทางเหนือล่ะครับ เป็นเช่นไร”

“ทางเหนือไม่น่ามีเรื่องไม่คาดฝันอะไรเกิดขึ้นไปอีกสักระยะค่ะ เจ้าตระกูลไอบันคนใหม่เองก็เพิ่งจะดำรงตำแหน่งได้ไม่นาน แกมแค่นูรณะ ความเสียหายที่เกิดจากเหตุภูเขาถล่มก็งานล้นมือกันแล้ว ส่วนตะวันออก...” เธอเหลือบมองโรมาเซียหนึ่งครู่ก่อนจะพูดต่อ “หัวหน้ากลุ่มการค้าเองก็ต้องพยายามให้มากกว่านี้อีกหน่อยนะคะ”

คำพูดที่มึนงงใจทำเอาโรมาเซียได้แต่ปิดปากแน่น

“ข้าไม่ทราบหรอกนะคะว่าพูดตรง ๆ แบบนี้แล้วจะคิดยังไงกัน แต่พอดีท่านปู่สั่งให้ข้าตอบตามตรงนะคะ”

“ใช่แล้ว มันต้องแบบนี้สิ”

ท่านปู่หัวเราะด้วยความพอใจ

“ว่าแล้วก็ขอถามหน่อยนะคะ ตอนนี้ทางกลุ่มการค้าลอมบาร์เดีย เปิดสาขาเพิ่มเข้าไปทางตะวันออกทั้งหมดกี่สาขาแล้วคะ”

“ห้าสาขาครับ”

“อย่างนั้นนี่เอง ข้าคาดหวังไว้ว่าจะมีถึงสิบสาขาแล้วแท้ ๆ”

“...ขอภัยครับ”

โรมาเซียขมวดคิ้วแน่น

“จนปานนี้ก็ยังไม่อาจแย่งชิงอำนาจผู้นำทางการค้าในแถบตะวันออกมา

จากร้านค้าเพลเลสได้ ก็สมควรที่จะปรับปรุงตัวอยู่แล้วละคะ เทียบกับร้านค้าเพลเลสแล้ว กลุ่มการค้าลอมบาร์เดียของพวกเราต่างกับทางนั้นเรื่องขนาดหรือคะ หรือห่างชั้นกันเรื่องเงินทุน?”

ถึงแม้ว่าจะเป็นร้านค้าของเธอเองก็เถอะ แต่ร้านค้าเพลสนะ ถ้าเทียบกับกลุ่มการค้าลอมบาร์เดียแล้วถือว่ามีขนาดเล็กกว่ากันเยอะ

แต่ตลาดสำคัญอย่างตะวันออก จนปานนี้ทางกลุ่มการค้าลอมบาร์เดียยังไม่สามารถคว้าเอาอำนาจผู้นำทางการค้ามาไว้ในกำมือได้แบบนี้เนี่ย มันเป็นปัญหาที่ร้ายแรงมาก

“ได้ยินว่าช่วงนี้ท่านเจ้าตระกูลดิลลาร์ดเองก็กำลังเลือกตัวผู้สืบทอดอยู่ แล้วนี่บุตรชายคนโตก็เริ่มเข้ามาบริหารจัดการงานของกลุ่มการค้าได้หลายปีแล้วใช่ไหมคะ หรือจะเป็นเพราะเหตุนั้น?”

ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าบุตรชายคนโตคนที่ว่านั้นไม่มีความสามารถมากพอที่จะเป็นผู้นำกลุ่มการค้าลอมบาร์เดียได้

เธอโยนคำถามถัดไปที่ทันทีโดยไม่รอฟังคำตอบ

“ร้านค้าเพลเลสสร้างท่าเรือขึ้นในเซซาญูถึงสามจุดแล้ว อีกทั้งพอถึงเดือนหน้าก็จะเพิ่มเป็นสี่แล้วด้วยคะ แล้วกลุ่มการค้าลอมบาร์เดียของพวกเราละคะ มีท่าเรือกี่แห่งกัน”

“สอง...ครับ”

เสียงของโรมาเซียเริ่มอ่อยลงเล็กน้อย

“ท่านเจ้าตระกูลดิลลาร์ด”

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังยิ้มให้เขาตามมารยาท

“ไม่ต้องให้ข้าพูดไปมากกว่านี้ ก็คงจะทราบดีใช่ไหมคะ”

“...ข้าจะแก้ไขเรื่องนี้เองครับ”

โรมาเซีย ดิลลาร์ด ผู้ได้ชื่อว่าเป็นคนเข้มงวด ทั้งยังตรงไปตรงมา จนไม่ค่อยจะเป็นมิตรกับผู้คนมากที่สุดในบรรดาตระกูลได้บังคับบัญชา เมื่ออยู่ต่อหน้าเธอแล้วก็ทำได้แค่โค้งศีรษะตอบรับ ไม่อาจเถียงอะไรได้อยู่ดี

ในตอนนั้นเองเจ้าตระกูลเดวอน คลังก์ เดวอน ก็เอ่ยเรียกเธอด้วยความลึกลับเล็กน้อย

“ท่านพีเรนเทีย ข้าขอเสียมารยาทถามอะไรสักเรื่องได้มั๊ยครับ”

“ค่ะ เชิญค่ะ”

“หากขึ้นเป็นรักษาการเจ้าตระกูลหรือผู้สืบทอดอย่างเป็นทางการแล้ว...
เรื่องหมั้นหมายกับเจ้าชายลำดับที่สองล่ะครับจะเป็นเช่นไร”

ดูเหมือนคนอื่นๆ ต่างก็สงสัยเรื่องนี้เหมือนกัน พวกเขาต่างก็หันขวับ
มามองเธอด้วยสายตาร้อนแรง

อา เรื่องนั้น

เธอฝืนยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย

ตอนนี้เธอคงกำลังยิ้มอยู่ใช่ไหม รู้สึกกังวลเหมือนกันนะ

“สำหรับข้า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือลอมบาร์เดียค่ะ”

พยายามบังคับเสียงให้ฟังดูนิ่งมากที่สุด

“ข้าไม่มีวันละทิ้งสกุลลอมบาร์เดียแน่นอนค่ะ”

“ฮูว”

ได้ยินเสียงคลั่งก๊ เดวอน ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

หลังจากนั้นยังมีคำถามอีกหลายคำถามตามมา แต่ก็ไม่มีคำถามใด
ยากเกินกว่าที่เธอจะตอบ

“ถ้าอย่างนั้นคำถามสุดท้าย ข้าขอเป็นคนถามก็แล้วกัน”

ท่านปู่หยัดกายขึ้นจากพนักเก้าอี้ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ลอมบาร์เดียอาจจะเป็นตระกูลที่ใกล้ชิดกับราชวงศ์มากที่สุดก็จริง
แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นตระกูลเดียวที่สามารถต่อรองกับพวกมันได้ ดังนั้น
ชนชั้นสูงมากมายในอาณาจักรถึงได้พึ่งพาพวกเรา”

ถูกต้องแล้ว

แน่นอนว่าต้องไม่มีชนชั้นสูงคนใดอยากให้องค์จักรพรรดิถือครอง
อำนาจสิทธิ์ขาดในทุกเรื่องและบังคับพวกเขาตามใจชอบ

“เพียงแต่พวกเขาที่ไม่ต้องการให้ลอมบาร์เดียกุมอำนาจเหนือราชวงศ์
เพราะพวกเขามีทุกอย่างในครอบครองมากพอแล้ว”

เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาต่างก็หัวเราะขำเล็กน้อยกับคำพูดของท่านปู่

“แต่ก็อย่างที่เจ้าว่า หากเจ้าชายลำดับที่สองได้ขึ้นเป็นองค์รัชทายาท

และในอนาคตได้ขึ้นครองบัลลังก์ ลอมบาร์เดียก็จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับราชวงศ์มากจนมีคนไม่เห็นด้วยแน่ ในเมื่อเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียสามารถบังคับให้องค์จักรพรรดิทำอะไรได้ตามใจชอบ ย่อมเท่ากับจะได้รับอำนาจมากเกินควรจนเป็นภัยอันตราย เจ้าคิดเช่นไรกับปัญหาเรื่องนี้ล่ะ”

ท่านปู่กำลังถามความเห็นของเธอ โดยบ่งบอกเป็นนัยว่าตอนที่เฟเรสกลายเป็นองค์จักรพรรดิ เธอก็คงจะกลายเป็นเจ้าตระกูลแล้ว ไม่ใช่แค่ผู้สืบทอดอีกต่อไป

เธอครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ความกังวลไม่ได้กินเวลานานอะไรนัก

“เรื่องแรก เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะต้องได้รับอนุญาตจากพวกชนชั้นสูงคนอื่นในอาณาจักรค่ะ ไม่มีเหตุผลใดให้ข้าต้องปละบประโลมความกังวลของคนพวกนั้น”

“ฮ่าๆ ถูกต้อง”

“แต่ ‘ความหวาดกลัว’ ของคนพวกนั้น แน่่อนว่าคงต้องระแวงระวังกันบ้าง”

“ความหวาดกลัว?”

“อำนาจของตระกูลลอมบาร์เดียอาจจะไม่เกี่ยวกับความอัจฉริยภาพของชนชั้นสูงทั้งหลายในอาณาจักรก็จริง แต่หากดูท่าแล้วจะมีอำนาจกดขี่จนพวกเขารู้สึกเป็นอันตรายละก็ ย่อมมีโอกาสเกิดความขัดแย้งที่ไม่จำเป็นแน่ๆ ค่ะ”

อำนาจที่ยิ่งใหญ่เกินไปย่อมไม่มีทางคงไว้ได้นาน

เพราะอำนาจอันแสนยิ่งใหญ่ของลอมบาร์เดียได้มาจากการรักษาตำแหน่ง ‘ผู้นำชนชั้นสูง’ อยู่ในปัจจุบัน

“แต่ไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรมากขนาดนั้นหรอกค่ะ เพราะหากเวลาผ่านไป พวกชนชั้นสูงคนอื่น ๆ เองก็จะได้ทราบค่ะว่าข้าเป็นคนที่ไม่ฉลาดแค่ไหน แต่ถ้าหากทราบแล้วยังเอาแต่พูดพาล่ามไร้สาระ ข้าก็จะเป็นคนถามพวกเขาเองค่ะ”

เธอมองเหล่าชนชั้นสูงทั้งหลายในห้องที่นั่งล้อมโต๊ะกันอยู่ ก่อนจะหันไปมองสบตาท่านปู่เป็นคนสุดท้าย

“ถามพวกเขาว่าจนถึงตอนนี้มีใครได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากลอมบาร์เดียก่อนหรือเปล่า”

ท่านปู่ไม่ได้พูดอะไรอยู่ครู่ใหญ่

ท่านเพียงแค่มองเธอด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเหมือนอย่างที่เคยทำเป็นประจำเท่านั้น

และรอยยิ้มของท่านปู่ก็ยิ่งดูสดใสมากกว่าเดิมขึ้นทันตา เมื่อท่านปู่หันไปมองเหล่าตระกูลใต้บังคับบัญชา ก่อนจะเอ่ยพูดขึ้น

“ยังมีใครสมบูรณ์แบบยิ่งกว่านี้อีกมั๊ยละ”

“พรุ่งนี้จะมีการประกาศออกไปอย่างเป็นทางการ เจ้าเหนือยมามากแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะเหี้ย”

ท่านปู่ลูบศีรษะเธออย่างอ่อนโยน

“คะ ท่านปู่”

เธอกล่าวลาท่านปู่กับเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาแล้วหมุนตัวเดินออกมาจากห้องประชุม

“เฮ้อ”

ลมหายใจที่อดกลั้นเอาไว้พุ่งพรูออกมาเอือกใหญ่

ในมือของเธอถือกองเอกสารปึกหนึ่งที่ท่านปู่ส่งให้ มันเป็นเอกสารเรื่องต่างๆ ที่เธอสมควรรู้เกี่ยวกับลอมบาร์เดีย และแน่นอนว่าเป็นเอกสารที่ในชีวิตก่อนเธอเคยอ่านมาหมดแล้ว

“กลับบ้านก่อนก็แล้วกัน”

เพื่อมีเอกสารอะไรที่ไม่เคยอ่านติดมาด้วย ยังไงก็ต้องต้องลองอ่านเอกสารพวกนี้ดูสักรอบนั่นแหละ

เธอเริ่มเดินกลับไปที่บ้านอย่างเชื่องช้า

มันเป็นวันธรรมดาทั่วไปที่ไม่ได้มีสิ่งใดพิเศษหรือแปลกไปจากที่เคย

บรรดาลูกจ้างเดินห่อไหล่เพราะอากาศเริ่มเย็นลงมากแล้ว เมื่อเห็นเธอพวกเขาก็หันมาทักทายอย่างเป็นมิตร เธอเองก็ทักทายกลับไปด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเช่นเดียวกัน

แต่ร่างกายกลับเริ่มรู้สึกหนักอึ้งขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับตัวเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ ขนาดแค่ก้าวเดินขึ้นบันไดยังยากลำบากเลยทีเดียว

ตอนที่ฝนสังขารลากตัวเองกลับมาถึงบ้าน ร่างกายถึงกับเซถลาจนทรงตัวไว้แทบไม่อยู่

“แฮก”

เธอยืนพิงประตูหอบหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน

จากห้องประชุมของเจ้าตระกูลมาถึงที่นี่ มันไม่ได้ไกลอะไรขนาดนั้น และเธอก็แค่ค่อย ๆ เดินตามทางมาอย่างเชื่องช้าแท้ ๆ แต่กลับเหนื่อยมาก เหมือนคนที่เพิ่งกลับมาจากเดินทางไกลเลย

“พักสักหน่อยดีมั้ยนะ”

เดิมทีตั้งใจว่าพอกลับมาถึงบ้านก็จะอ่านเอกสารดูสรุปรอบ แต่สภาพตอนนี้แค่ตัวหนังสือยังอ่านไม่ออกเลยด้วยซ้ำ

เธอวางเอกสารปึกนั้นไว้บนโต๊ะอย่างลวก ๆ แล้วกลิ้งตัวนอนลงบนเตียง

“คงต้องงีบสักหน่อย”

รู้สึกได้ถึงความนุ่มของหมอนใบใหญ่ และในวินาทีที่พืมพำออกไปแบบนั้น ความเหนื่อยล้าก็ถาโถมเข้าใส่เธอ

ตอนที่ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็กลายเป็นคำคืนมีดสลัวไปแล้ว

หัวสมองยังมึนงงด้วยยังไม่ตื่นตันทัก

ทันทีที่พยายามฝืนลืมตาขึ้นก็พลันมองเห็นเฟรสอยู่ตรงหน้า

ชายหนุ่มนอนอยู่บนเตียงเดียวกับเธอ เขากำลังมองเธออยู่

นัยน์ตาสีแดงคู่นั้นสะท้อนแสงจันทร์ส่องประกายระยิบระยับราวกับอัญมณีนั่งาม

“สวยจัง” เธอพึมพำเสียงแผ่ว “ฝันเธอ”

แต่เฟรสไม่ได้ตอบอะไรกลับมา

นัยน์ตาของชายหนุ่มที่มักจะมองเธอด้วยความดีใจอยู่เสมอทุกครั่งยามมองสบตาเธอ ตอนนี้กลับนิ่งสงบเป็นอย่างมาก

คงแค่ฝันไปละมัง

เธอครุ่นคิดแบบนั้นก่อนจะยื่นมือออกไปอย่างช้า ๆ เพียงครู่ฝ่ามือ

ของเธอก็สัมผัสแนบเข้ากับแก้มของเฟเรส

ลองมองย้อนกลับไปคิดดูแล้ว ทุกครั้งที่มีความสำคัญเกิดขึ้น พวกเราก็มักจะนอนมองหน้ากันแบบนี้ตลอดเวลานี้

วันที่เธอไปช่วยเฟเรสออกมาจากวังเล็กผู้ฟังอันแสนเย็นเยียบนั้นก็ด้วยวันที่ค้นพบวัตถุดิบในการหลอมยารักษาของท่านพ่อก็เหมือนกัน

เธอกับเฟเรสมักจะนอนมองหน้ากันแล้วผล็อยหลับไปแบบนี้

เธอเอ่ยพูดเสียงสละสลิมสละลือ

“ข้ากลายเป็นรักษาการเจ้าตระกูลอย่างเป็นทางการแล้วนะ พรุ่งนี้จะมีการประกาศตัวผู้สืบทอดออกไปอย่างเป็นทางการแล้วด้วย”

พอเธอพูดออกไปแบบนี้ ริมฝีปากแดงของชายหนุ่มที่หยุดนิ่งราวกับภาพวาดก็ขยับอย่างช้าๆ

“ยินดีด้วยนะ เทีย” เสียงของเขาแหบพร่า “ฝันเป็นจริงแล้ว”

“แค่เกือบ”

แต่เธอไม่อาจยิ้มออกไปได้

“เฟเรส”

“อ้อ”

“ข้าเลือกลมบาร์เดีย”

เฟเรสกะพริบตาปริบๆ

“ถ้ามีการประกาศตัวผู้สืบทอดออกไป สัญญาหมั้นหมายปลอมๆ ของเจ้ากับข้าก็จะสิ้นสุดลงไปด้วย”

“ข้าไม่เคยคิดว่ามันเป็นของปลอม”

“เจ้าก็รู้ไม่ใช่หรือไม่ว่าข้าไม่มีทางขึ้นเป็นจักรพรรดินี้ได้” เธอหลุดพูดเสียงแงงนอนออกไปโดยไม่รู้ตัว “องค์จักรพรรดิไม่อาจปรับเปลี่ยนกฎราชวงศ์ให้อื้อประโยชน์ต่อตัวเองได้”

เหมือนอย่างที่ต้องให้โยบานะสอยากทำมากแค่ไหน ก็ไม่อาจหนีกฎการมีคู่สมรสเพียงหนึ่งเดียวได้

นัยน์ตาสีแดงคู่นั้นยังคงเอาแต่มองเธอไม่ห่าง

“ขอโทษนะ เฟเรส”

“ทำไม”

คำถามของเขาทำให้เธอลังเลขึ้นมา ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยพูดประโยคที่เก็บงำเอาไว้เพราะไม่อาจเอื้อนเอ่ยออกไปให้เฟรเสได้รับรู้มาโดยตลอด

“ขอโทษที่รักเจ้า”

แต่ชายหนุ่มกลับยิ้ม

ใบหน้าขาวเนียนที่มักจะนิ่งเฉยตั้งรูปแกะสลักสีขาวพลันแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้ม รวากับรูปปั้นได้พบสีลันที่มาแต่งเติม

“ทำไมถึงยิ้ม”

“ก็เจ้าบอกว่ารักข้านี้นา”

“...คนโง่ โง่ซะมด”

ฮึก

อารมณ์บางอย่างดีดดันขึ้นมาจากข้างใน

“ไม่เกลียดข้าเหรอ”

เฟรเสประทับริมฝีปากของเขาลงมาที่ปลายนิ้วของเธอแทนคำตอบ

เขาระมัดระวังเป็นอย่างมาก ขณะเดียวกันสายตาก็ยังคงไม่ยอมละห่างออกไปจากเธอ

สัมผัสอุ่นร้อนบริเวณปลายนิ้วทำให้เธอกระโจนเข้าสู่อ้อมอกของเฟรเส เพราะไม่อยากสูญเสียมันไปจริงๆ

“เฟรเส”

เหมือนอย่างที่เขามักจะปฏิบัติต่อเธออยู่เสมอ เธอได้เฝ้าหน้าเข้ากับแผ่นอกของเขารวกับเด็กเอาแต่ใจ ผังใบหน้าลงบนบริเวณที่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นแผ่วเบา ก่อนจะพึมพำอยู่คนเดียว

“ข้าจะไม่มีวันเสียใจ”

ถึงแม้หลังจากชีวิตนี้สิ้นสุดลง เธอจะปรารถนาขออยู่เคียงข้างเขาในชีวิตหน้าก็ตาม

ต่อให้ย้อนเวลากลับไปยังวินาทีที่ได้พบกับเขาครั้งแรกได้อีกครั้ง

ต่อให้ปรารถนาอยากให้เขามองเธอด้วยนิยน์ตาหลงใหลอย่างไม่มีสิ้นสุดคุณั้น

ต่อให้เธอยากจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข อยากจับมืออบอุ่นคู่กันไปตลอด
ก็ตาม

แต่ไม่ใช่กับชีวิตนี้

เพราะเธอเลือกแล้วที่จะเป็นเจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย

“เทีย”

ในตอนนั้นเองเฟรเสก็เอ่ยเรียกเธอเสียงค่อย

“ไม่เป็นไร”

มือของชายหนุ่มลูบศีรษะเธอ

“เรื่องทุกอย่างจะเรียบร้อย”

ราวกับอ่านใจเธอออก เขาเอาแต่กระซิบปลอบโยนให้เธอไม่ต้องกังวล
กับเรื่องใดทั้งสิ้น

“ไม่ต้องคิดมาก หลับต่ออีกหน่อยเถอะ ตั้งแต่พຽ່ງนี้คงยิ่งงานยุ่งมาก
กว่านี้ไม่ใช่หรือ”

เพียงแค่ว่าพูดออกมาแบบนั้น ความมຽ່ງงຽ່ງก็ถาโถมเข้าไปอีกครั้ง
ราวกับโกหก

ในวินาทีที่ความเหนื่อยล้าถาโถมเข้าไปอีกครั้ง

“เชื่อใจข้า เจ้าจะต้องฝันดี”

ปลายนิ้วอ่อนโยนลูบไล้ราวกับต้องการปลอบประโลม เสียงทุ้มต่ำของ
ชายหนุ่มทำให้นัยน์ตาเริ่มปรือลง ปลายจมูกสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิร่างกาย
ของเฟรเส

ในวินาทีที่ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ภายในห้องก็เหลือแค่เธอเพียงคนเดียว
และช่วงเช้าวันนั้นท่านปู่ก็จัดการประกาศนามผู้สืบทอดตำแหน่ง
เจ้าตระกูล

แต่ตั้งฟีเรนเทีย ลอมบาร์เดีย ให้ขึ้นดำรงตำแหน่งรักษาการเจ้าตระกูล
หรือผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าตระกูลอย่างเป็นทางการ

บทที่

215

การประกาศ ของตระกูลลอมบาร์เดียก่อให้เกิดผลกระทบเป็นคลื่นลูกใหญ่

ไม่ใช่แค่การแต่งตั้งฟิเรนเทีย ลอมบาร์เดีย เป็นรักษาการเจ้าตระกูลธรรมดา แต่มีการแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียอย่างเป็นทางการอีกด้วย!

ทั้งๆ ที่หากมองข้ามเบเจอร์ซึ่งเป็นบุตรชายคนโตไป ก็ยังมีบุตรคนอื่น ๆ อย่างชานาเนสกับแคลอฮันอยู่แท้ๆ แต่นี่กลับข้ามพวกเขาไปทั้งรุ่นแล้วหันไปเลือกฟิเรนเทียผู้เป็นหลานสาวให้เป็นผู้สืบทอดเสียได้

หากเป็นแบบนี้ต่อไป แสดงว่านี่จะกลายเป็นการถือกำเนิดของเจ้าตระกูลหญิงคนแรก

และหมายความว่าความหมั่นหมายระหว่างเจ้าชายลำดับที่สองกับฟิเรนเทียก็จะสิ้นสุดลงไปด้วยเช่นกัน

มันเป็นการประกาศที่ทำให้หลายๆ คนตกใจในหลายๆ เรื่องเลยทีเดียว
“เป็นไปได้!”

กระทั่งเบเจอร์ที่กำลังดื่มเหล้าเมามาอยู่ในคลับชั้นสูง เมื่อได้ยินข่าวยังต้องรีบวิ่งแจ้นกลับคฤหาสน์อย่างรวดเร็ว

ผิวหมองคล้ำมีแต่รอยต่างดำ นัยน์ตาขาวแดงกำเริบไปด้วยเส้นเลือด

ฝอย และกลืนเหล้าที่ลอยคลุ้งไปทั่ว ทำเอาผู้คนที่พบเห็นถึงกับขมวดคิ้วแน่นจนหน้าย่น

“...”

เซิร์ลถอยห่างเบเจอร์ที่เพิ่งจะกลับบ้านในรอบหลายวัน และกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าลงตะโกนเสียงกร้าวว่า “ต้องไปพบท่านพ่อ!” นางมองสามีด้วยสายตาดูถูก

“ไอ้เด็กชั้นต่ำนั้นเป็นรักษาการเจ้าตระกูล...เอิ๊ก ไม่สิ เป็นผู้สืบทอดเนี่ยนะ!”

เบเจอร์รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยความร้อนรน ริมฝีปากพริบพริบไม่หยุดด้วยความโมโห

ขนาดเมามากเสียจนกระดุมยังติดไม่ถูกก็ยังไม่ตระหนกเลยสักนิด

“ท่านพ่อคงชราเกินไปแล้วแน่ๆ ข้าคนนี้ ข้าบุตรชายคนโตคนนี้จะต้องไปห้าม...อีก!”

หลังจากถูกขับไล่ออกจากคฤหาสน์หลักให้มาพักอยู่ในเรือนเล็กที่มีไว้ให้พวกแขกหรือพักกัน เบเจอร์ก็ยังเอาแต่คิดเข้าข้างตัวเองไปๆ

บิดาเพียงแค่อักรธตนครูเดียวเท่านั้นแหละ พอถึงเวลาทุกอย่างก็จะกลับไปเป็นเหมือนเดิมอย่างที่ควรจะเป็น

และสมองที่ถูกฤทธิ์เหล้ามอมเมาก็เข้าข้างตัวเองว่ามันอาจจะเป็นวันนี้ก็ได้

“ผิดพลาด ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่...!”

เบเจอร์เอาแต่พิมพ์้าประโยคนั้นไม่หยุดแม้ยัยนตาจะบวมเป่งจนเป็นสีแดงก่ำ

“ขนาดข้าอ่อนวอนขอให้ช่วยไปหาท่านพ่อ ไปขอร้องท่านให้ยื่นมือเข้ามาช่วยเรื่องเบเลซึกตั้งหลายครั้งหลายครา ก็ไม่เคยยอมฟังสักครั้งไม่ใช่หรือไง!”

สุดท้ายเซิร์ลก็ตวาดเสียงแหลมใส่เบเจอร์อย่างอดกลั้นไม่อยู่

“นี่ทำเกินไปแล้วไม่ใช่หรอคะ คุณไม่เป็นห่วงเบเลซึกบ้างเลยหรือไงกัน”

เซรัลนอนไม่หลับเลยสักคืน เมื่อได้แต่คิดว่าบุตรชายของนางถูกคุมขังเอาไว้อยู่ที่ใดที่หนึ่งในพระราชวังนั้น

ถึงแม้สามีของนางจะไร้ความสามารถในหลายๆ ด้าน แต่อย่างน้อยนางก็หวังว่าเธอจะเป็นห่วงเบเลซึกที่เป็นบุตรชายเหมือนนางบ้าง

ลาลาเน่ที่เดินทางจากไปยังตะวันออกเองก็เหมือนกัน นางส่งจดหมายไปกี่ครั้งๆ ก็ไม่เคยตอบกลับมาเลยสักครั้ง ส่วนเบเลซึกก็ถูกจับกุมตัวไว้ในพระราชวังด้วยข้อหาอุกฉกรรจ์แบบนี้

เพราะอย่างนั้นนางถึงได้คิดไปว่าบางทีที่เบเจอร์ตี้มเหล้ามาเมาทุกวัน อาจเป็นเพราะเสียใจกับเรื่องพวกนั้นก็ว่าได้ แต่ที่แท้จริงแล้วไม่ใช่เลย

กลับกลายเป็นว่าไม่อยากไปหาบิดาที่ความสัมพันธ์ไม่ลงรอยกันเท่าไรเพื่อขอร้องเรื่องเบเลซึกเพราะมันเสียศักดิ์ศรีเกินไป แต่พอเป็นเรื่องที่หนึ่งเด็กพีเรนเทียถูกเลือกให้เป็นผู้สืบทอดกลับวิ่งเต้นไปหาทันทีแบบนี้เนี่ยะ

เซรัลตัวสั่นเทาด้วยความโกรธและรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง

“ว่าไงนะ”

เบเจอร์หนายนเมื่อได้ยินเสียงทวาดของเซรัล

“เรื่องนั้น เป็นเพราะไอ้เด็กนั้นมันทำผิดเองไม่ใช่หรือไง แล้วจะมาโทษข้าได้ยังไง!”

กระแทกตะโกนกรีดทวาดเสียงดัง

“มันก็เห็นกันชัดๆ อยู่แล้ว! ก็คงจะถือมีดสั้นไปพุดพล่ามสั่งอะไรเจ้าชายลำดับที่หนึ่งเข้านั่นแหละ ไม่รู้จักสังเกตเรื่องรอบตัวจนติดร่างแหไปด้วย!”

เขากวาดสายตามองเซรัลตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนจะตำหนิด้วยความไม่พอใจ

“ไม่รู้ว่ทำอะไรเหมือนใคร!”

เบเจอร์ทิ้งท้ายไว้แค่ประโยคนั้น ก่อนจะเตะประตูเสียงดังโครมอย่างรุนแรงแล้วเดินหายไปจากห้อง

เซรัลที่ถูกทิ้งไว้คนเดียวได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นครู่ใหญ่ หลังจากนั้น

นางจึงค่อยหยิบเอาจดหมายที่ถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะหนังสือในห้องของตัวเองขึ้นมาถือไว้

[...องค์จักรพรรดินีคิดจะโยนความผิดเรื่องทั้งหมดให้ข้าเป็นคนรับแทนครับ หว่าข้าเป็นคนวางยาในกระบอกน้ำของเจ้าชาย ได้โปรดช่วยข้าออกไปทีนะครับ ข้ากลัวมากเลย ท่านแม่...]

ปลายนิ้วของเซิร์ลสั่นเทาตามลูบไล่ไปตามตัวหนังสือที่บิดเบี้ยวจนดูไม่ได้พวกนั้น

“เบเลซึก...”

เซิร์ลได้แต่กล่าวโทษตัวเอง

นางเองที่เป็นคนยึดมิดลันเล่นนั้นใส่มือเบเลซึกที่บอกว่าไม่ยอมไปงานเทศกาลแข่งล่าสัตว์ เป็นนางเองที่ผลักหลังบุตรชายให้ไปร่วมงาน ทั้งยังย้ำเตือนไปอีกด้วยว่าหากจำเป็นก็ให้ใช้ร่างกายเข้าไปขวางหน้าเจ้าชายเสีย

และเซิร์ลก็ก้มหน้าอ่านประโยคหนึ่งในจดหมายอีกครั้ง

[องค์จักรพรรดินีคิดจะโยนความผิดเรื่องทั้งหมดให้ข้าเป็นคนรับแทนครับ]

ตอนที่อ่านจดหมายฉบับนี้ครั้งแรก เซิร์ลไม่เชื่อเลยสักนิด

จักรพรรดินีไม่มีทางทำแบบนั้นกับนางแน่ๆ

แต่พอเวลาผ่านไป นางก็ได้แต่ยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริง

เพราะวิธีการที่ง่ายที่สุดในการดึงตัวเองให้หลุดจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนี้เป็นคือการป้ายสีความผิดทุกอย่างไปที่เบเลซึก

และราวี่นี่ซึ่งเป็นพี่สาวลูกพี่ลูกน้องของนางก็ไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะเสียสละเบเลซึกทิ้งไป

“ข้ากลัวมากเลย ท่านแม่”

เซิร์ลหลับตาทั้งสองข้างแน่น นางรู้สึกราวกับได้ยินเสียงของเบเลซึกดังก้องอยู่ในหัว

“เครื่องประดับเอาขึ้นไหนดีคะ คุณหนู”

หลังจากเปลี่ยนมาใส่ชุดเดรส แต่งหน้าทำผมจนเสร็จ ลอริลก็ถามขึ้น

พลางเปิดกล่องอัญมณีตรงหน้าให้เธอเลือก

“ถ้าในบรรดาเครื่องประดับพวกนี้ไม่มีชิ้นที่ถูกใจ ข้าจะไปเอากล่องอื่นมาเพิ่มนะคะ”

“ไม่หรอก มีอยู่”

เธอเอื้อมมือไปหาสร้อยคอที่วางอยู่ตรงกลางกล่อง

สร้อยคอที่เฟรสเป็นคนช่วยแกะสลักทับทิมสีแดงขนาดเท่านิ้วโป้งให้เส้นนั้น มันดึงดูดสายตาเธอเหลือเกิน

“คุณหนู...”

ลอริลเองก็รู้ว่าสร้อยคอเส้นนี้มีความหมายอะไรต่อเธอ นางจึงมองหน้าเธอด้วยความเป็นห่วง

“ก็แค่อยากสวมสร้อยเส้นนี้เฉยๆ เท่านั้นเอง ไม่ได้มีความหมายอื่นหรอก”

เธอพูดแล้วลงมือสวมสร้อยเส้นนั้นด้วยตัวเอง ก่อนจะสวมผ้าคลุมไหล่ที่ถูกจัดเตรียมไว้ด้านข้างลงบนไหล่

มันเป็นผ้าคลุมที่ถักทอขึ้นจากขนสัตว์หนานุ่ม มีเชือกให้ผูกปรับระดับความแน่นหรือหลวมอยู่ช่วงใต้ไหลปร้าเพื่อให้พอดีกับขนาดตัวผู้สวมใส่

เพราะถ้าสวมผ้าคลุมผืนนี้แล้ว บางทีคนอื่นๆ ก็คงไม่ได้ทันสังเกตเห็นว่าเธอสวมสร้อยคอเส้นไหน

“ช่วยผูกเชือกให้ข้าที ลอริล”

“...ค่ะ คุณหนู”

ลอริลพยักหน้าลง ในที่สุดนางก็เข้าใจว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ นางช่วยผูกเชือกเสื้อคลุมให้ด้วยรอยยิ้มจาง แต่กลับไม่อาจซ่อนสีหน้าเศร้าหมองเอาไว้ได้

ก๊อก...ก๊อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ

“เข้ามาได้ค่ะ”

คนที่เผยโฉมปรากฏตัวขึ้นหลังได้ยินคำตอบรับของเธอก็คือแคร์ลีบันนั่นเอง

“เชิญค่ะ ท่านพี่”

ลอรีลเอ่ยทักทายเครย์ลีนด้วยความดีใจ

“ไม่ได้พบกันเสียนานเลยนะครับ ท่านลอรีล”

ตอนนี้เครย์ลีนคุ้นชินกับการที่ลอรีลเรียกเธอว่า ‘ท่านพี่’ แล้ว และเขาก็ร้านจะใส่ใจเรื่องพวกนั้น จึงทักทายตอบกลับไปอย่างช่วยไม่ได้

“นำมาด้วยหรือเปล่าคะ”

“ครับ อยู่ที่นี่แล้วครับ”

เครย์ลีนส่งของที่เธอเก็บซ่อนเอาไว้ในกระเป๋าอย่างหวงแหนให้เธอ

มันเป็นเอกสารปึกหนึ่งทางด้านหน้าและด้านหลังถูกเย็บเข้าเล่มด้วยหนังสืออย่างดี

เธอลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วนำมันไปเก็บไว้ในตู้เซฟ

“ระวังไว้ก่อนอย่ามิดี”

ไม่ใช่ว่าคนในลอมบาร์เดียเชื่อใจไม่ได้หรอก แต่มันไม่ใช่ของที่ควรจะเที่ยววางทิ้งไว้บนโต๊ะเฉยๆ ได้ ดังนั้นเธอเลยเก็บมันเอาไว้ในตู้เซฟอย่างดีแทน แต่จริงๆ ก็ดันรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนแรงจากด้านหลังเสียได้

“...เครย์ลีน”

“ฮึก ฮึ่มๆ”

เขาเบือนหน้าหันไปกระแอมด้านข้าง แต่เสียงนั้นกลับฟังดูแปลกซอบกล

“ร้องไห้หรือคะ!”

“ปะ...เปล่าครับ”

เปล่าอะไรกันเล่า!

ไอ้ที่ถอดแว่นตาแล้วซับด้วยชายเสื้ออยู่นั้น ถ้าไม่เรียกว่าน้ำตาแล้วจะเป็นอะไรได้อีก! เหนือที่ไหลออกมาจากนัยน์ตาหรือไง!

“เฮ้อ”

เธอถอนหายใจเสียงแผ่ว เดินเข้าไปหาเครย์ลีน แต่แล้วเดินไปไม่ได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องหยุดชะงัก ก่อนจะถามขึ้นด้วยความไม่แน่ใจ

“ถ้าปอลบจะยิ่งร้องหนักกว่านี้มั๊ยคะเนี่ย”

“...ครับ อี๊ก”

เครย์ลีบันเบือนหน้าหนีไปด้านข้าง ยกมือขึ้นเหนือหน้าผากเพื่อบดบังใบหน้า

“ก็พอจะรู้อยู่หรือกว่าทำไมถึงได้ร้องไห้ แต่...”

“อะแถม ขออภัยครับ ดูเหมือนจู่ๆ ข้าจะอ่อนไหวง่ายเกินไปเสียหน่อย”

เครย์ลีบันสุดลมหายใจเข้าลึกในขณะที่เอ่ยตอบกลับมา
ทั้งสีหน้า ทั้งน้ำเสียง

เพียงครู่เดียวก็กลับมามีท่าทีเยือกเย็นเหมือนที่เคยเสียแล้ว

“ท่านพีเรนเทียเติบโตใหญ่ขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน แถมยังกลายเป็น
รักษากรุงเจ้าตระกูล และได้เป็นถึงผู้สืบทอด...อี๊ก!”

ที่เพิ่งบอกไปว่าเยือกเย็นนั้นขอยกเลิกก็แล้วกัน

เครย์ลีบันพูดออกมาได้แค่ไม่กี่ประโยค แล้วก็ยกมือขึ้นบดบังใบหน้า
อี๊กครั้ง

เขาก็มั่นหน้าลงไม่สบตาใคร ไหล่กระพือด้วยแรงสะอื้น นี่มันผิดปกติ
จริงๆ นะเนี่ย

เธอถอนหายใจออกมาอี๊กครั้ง ก่อนจะหันไปพูดกับลอรีลแทน

“ช่วยเอาผ้าเช็ดหน้ามาให้เครย์ลีบัน...ลอรีล”

“อี๊ก! อี๊ก!”

ลอรีล เจ้าก็เอากับเขาด้วยเธอเนี่ย

ลอรีลที่ยืนอยู่ข้างๆ เครย์ลีบันเองก็มีสภาพไม่ต่างกันนัก นางก้มหน้า
หนึ่ง ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหยาดน้ำตาที่ไหลรินลงมาอย่างไม่ขาดสาย

“อี๊ก คุณหนูตัวน้อยของพวกเรา...วันนี้ดูเป็นผู้ใหญ่มากๆ เลยค่ะ
อี๊ก!”

หลังจากซับหยาดน้ำตาของตัวเองที่ไหลแหมะลงมาเป็นผาเตอร์ ลอรีล
ก็ส่งผ้าเช็ดหน้าให้เครย์ลีบัน

“นี่ค่ะ ท่านพี”

“...อะ...ขอบคุณ...อี๊ก”

ให้ตายเถอะ พวกนี้จริงๆเลย

เธอสาหัสหม่อมคนซี่แย้ทั้งสองด้วยความเอือมระอา แล้วหมุนตัวเดิน
ออกไปนอกห้อง

“จะไปไหนหรือคะ คุณหนู”

ลอรีลตะโกนถามผ่านช่องว่างของประตูที่เปิดไม่สนิท

“พระราชวัง ข้ามีธุระนิดหน่อย ในเมื่อข้ากลายเป็นรักษาการเจ้าตระกูล
อย่างเป็นทางการแล้วก็ต้องขยันขันแข็งหน่อยสิ”

แต่งงานแรกในฐานะรักษาการเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียกลับเป็นงานนี้
เสียได้ เธอเองก็เซ็งเหมือนกันนะ

“และยังมีอีกที่ที่ต้องแวะไปก่อนออกเดินทางไปพระราชวังด้วย”

เธอพูดพลางหันกลับมาองหน้าแคร์ย์ลีบัน

“ค่อยๆ ร้องให้ แล้วกลับดี ๆ นะคะ พรุ่งนี้ค่อยพบกันที่ร้านคะ
แคร์ย์ลีบัน”

“ครับ ขอให้ทำงานแรกในฐานะรักษาการเจ้าตระกูลได้อย่างปลอดภัย...
ฮีก!”

“โอ้ ช่วยปลอมให้ทีนะคะ ลอรีล!”

“...ฮีก!”

สองพี่น้องคู่นี้ห่ามไม่อยู่เลย

เธอมองลอรีลที่กำลังตบไหล่ปลอมโยนแคร์ย์ลีบันผ่านช่องประตูที่เปิด
แง้มออกเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเริ่มสรวลหัวเราะเดินอีกครั้ง

สถานที่ปลายทางย้อมเป็นห้องนอนของท่านปู่

“เข้ามาแล้วค่ะ ท่านปู่!”

ท่านปู่สวมชุดอยู่บ้านสบายๆ และกำลังนั่งดื่มชาอยู่ในห้องรับรองที่
เชื่อมกับห้องนอนของท่าน เมื่อเห็นเธอเข้า ท่านปู่ก็หันมามองกว้างให้

“โอ้ เทียบของปู่มาแล้วหรือ!”

“บอกให้พักผ่อนยังงี้ละคะ นี่ทำงานอีกแล้วเธอคะเนี่ย”

“ฮ่าๆ มันชินนะ มันชิน”

ท่านปู่ปลักกองเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะออกไปด้านข้างพลางหัวเราะ

เสียงดัง

“ว่าแต่จะไปไหนหรือ สวมชุดงามขนาดนี้ คงไม่ได้มาเพื่อพบปุ่อย่างเดียวนะ”

“ว่าจะไปพระราชวังน่ะค่ะ แต่ก่อนหน้านั้นมีเรื่องต้องรายงานท่านปุ่ และก็มีเรื่องอยากรถามด้วยค่ะ”

“อืม เรื่องใดล่ะ”

ท่านปุ่ยกแก้วชาขึ้นดื่ม ริมฝีปากแดงแต้มไปด้วยรอยยิ้ม
เธอมองท่านอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถามขึ้น

“ดูเหมือนจะโกหกข้าสินะค่ะ”

การเคลื่อนไหวของท่านปุ่หยุดชะงัก

“สุขภาพแยขนาดไหนกันแน่นะ”

บทที่

216

ท่านปู่เบิกตากว้าง ด้วยความตกใจก่อนจะจ้องหน้าเธอหนึ่ง

“รู้ได้ยังไงกัน”

โล่งอกที่ดูเหมือนท่านเองก็ไม่คิดที่จะเก็บซ่อนเรื่องนี้ไปตลอด

“ถ้าข้าบอกให้ทราบ ท่านปู่จะบอกข้าตามตรงใช่มั้ยคะ”

“ได้”

ท่านปู่วางแก้วชาลง ใบหน้ายังคงยิ้มแย้มไม่เปลี่ยน

ช่วยไม่ได้สินะ

“ประกาศตัวผู้สืบทอดเร็วเกินไปนะคะ” เธอถอนหายใจเสียงแผ่วแล้วตอบออกไป “การให้ข้าคอยช่วยเหลืองานท่านปู่ในฐานะรักษาการเจ้าตระกูลและคอยเรียนรู้งานต่างๆ ไปเรื่อยๆ มันเป็นขั้นตอนทั่วไปอยู่แล้ว แต่ปกติมันต้องใช้เวลาอีกหลายปีนี่คะ แต่นี่ท่านปู่กลับจัดการทุกอย่างภายในหนึ่งเดือน”

“ข้าอาจจะแค่ถูกใจเจ้ามากก็ได้ไม่ใช่หรือไงกัน”

“นั่นก็จริงค่ะ ข้าเองก็คิดแบบนั้นถึงได้อยู่หนึ่งมาตลอด แต่ว่า...” เธอส่ายหน้า “ข้าสังเกตได้ก็ตอนที่ท่านปู่เรียกตัวข้าไปพบในที่ประชุมของเจ้าตระกูลได้บังคับบัญชาamarวมตัวกันนั่นคะ เมื่อวานนี้ไม่ได้ประชุมกันแค่เพื่อประกาศการตัดสินใจของท่านปู่ที่จะให้ข้าเป็นผู้สืบทอดเฉยๆ ไม่ใช่

เธอคะ”

คำตอบของเธอทำให้รอยยิ้มเริ่มเลือนหายไปจากใบหน้าของท่านปู่

“ถ้าอย่างนั้นคิดว่าเป็นเพราะเรื่องใดกัน”

“...ช่วงเวลาถามตอบค่ะ เป็นการคลายข้อกังขาที่พวกผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งหลายมีต่อข้าให้ได้ในระยะเวลาอันสั้น และเพื่อที่จะได้ให้ข้าสามารถโน้มน้าวใจพวกเขาได้”

ความรักอันมากล้นของผู้ใต้บังคับบัญชาผู้แสนจงรักภักดีที่มีต่อเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียวก่อนนั้น แต่ไหนแต่ไรก็มักจะกลายเป็นปัญหาอยู่เสมอ บางครั้งจึงเกิดเหตุการณ์ที่พวกเขาไม่ยอมรับและไม่เชื่อใจเจ้าตระกูลคนใหม่ขึ้นมา

ถึงแม้การตัดสินใจเลือกเจ้าตระกูลคนถัดไปจะเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของเจ้าตระกูลคนปัจจุบันก็เถอะ แต่อย่างไรก็ต้องโน้มน้าวให้บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชายอมรับอ่อนน้อมตามการตัดสินใจนั้นให้ได้ด้วยเหมือนกัน ถึงจะเปลี่ยนตัวเจ้าตระกูลได้อย่างไร้ซึ่งข้อขัดแย้ง และช่วยลดช่องว่างของอำนาจลงได้มากที่สุด

และเดิมทีเรื่องนี้ก็มักจะเป็นไปอย่างธรรมชาติ โดยใช้เวลาหลายปีจากการอบรมสั่งสอนผู้สืบทอดที่ว่านั้น

เจ้าตระกูลจะฝากฝังงานเล็กใหญ่ให้รักษาการเจ้าตระกูลหรือผู้สืบทอดเป็นผู้รับผิดชอบ ช่วยสร้างโอกาสให้ได้ลองทำงานด้วยกันกับบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชา

เมื่อถึงเวลาที่ผู้สืบทอดขึ้นเป็นเจ้าตระกูล เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาก็จะได้ทราบกันดีอยู่ก่อนแล้วว่า เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียวก่อนใหม่เป็นคนเช่นไรทำงานด้านไหนได้ดี งานใดต้องการความช่วยเหลือของพวกเขาบ้าง

“หากไม่ใช่สถานการณ์ที่ข้าจำเป็นต้องทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทุกท่านกลายเป็นคนของข้าอย่างเต็มตัวในระยะเวลาอันสั้นแล้วละก็ ท่านปู่ไม่มีทางสร้างการประชุมแบบนั้นขึ้นมาแน่ค่ะ”

บางทีเธออาจจะตื่นตื่นเสียจนเผลอพุดอะไรผิดไปต่อหน้าพวกเขาก็ได้แบบนั้นอย่าว่าแต่จะทำให้พวกเขากลายมาเป็นคนของเธอได้เลย เผลอๆ

จะกลายเป็นเธอเองที่หมดกำลังใจเสียเปล่า ๆ

แต่ท่านปู่กลับยอมเสี่ยงทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามีโอกาสพลาด เพราะต้องการให้เธอได้รับการยอมรับจากเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาให้ได้โดยเร็ว

“ข้าพุดถูกมัยคะ”

“...หลอกเจ้าไม่ได้เลยจริง ๆ”

ท่านปู่หัวเราะเสียงดังฮา ๆ แต่มันเป็นเสียงหัวเราะที่แฝงไว้ด้วยความเหนื่อยล้าเป็นอย่างยิ่ง

“เป็นหนัก...ขนาดไหนหรือคะ”

น้ำเสียงสั้นกระด้างออกมาจากลำคอตึบตัน

“ฮา ๆ เทียบเป็นห่วงปู่มากเลยสินะ”

ท่านปู่หัวเราะหยอกล้อ แต่เธอไม่อาจหัวเราะตามท่านได้

นึกว่าย้อนเวลากลับมาในอดีต และเปลี่ยนแปลงอนาคตได้มากพอแล้วแท้ ๆ แต่อย่างไรก็ยังมีข้อยกเว้นอยู่เสมอ

บางทีมันอาจจะเป็นกฎการย้อนเวลาที่เธอไม่เคยรู้จักได้

อย่างเช่นการไม่อาจเปลี่ยนแปลงอายุขัยของมนุษย์

“ปู่ตีเมียของเอสที่ราอยู่เป็นประจำ อย่าได้ห่วงเลย” ท่านปู่เอ่ยพลางลูบศีรษะเธออย่างอ่อนโยน “เพียงแต่เวลาทำงานหนัก หรือมีเรื่องให้ต้องหนักใจ ก็อาจจะมีให้ต้องกังวลบ้างว่าร่างกายจะไม่ฟังคำสั่งเหมือนคราวก่อน”

เธอมองจ้องนัยน์ตาท่านปู่

เพราะกลัวว่าคำที่บอกว่าไม่เป็นอะไรนั้นจะเป็นเพียงแค่คำโกหก

“ฮา ๆ เด็กคนนี้นี่นะ! ปู่พูดจริง!”

ท่านปู่หัวเราะขวยเขินเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าเธอไม่คิดคลายความกังวลลงเลยสักนิด ในขณะที่มือข้างนั้นยังคงลูบศีรษะเธอไม่ห่าง

เธอยกมือขึ้นดึงมือของท่านปู่ที่กำลังลูบศีรษะเธอลงมากอบกุ่มเอาไว้

“...เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่หรือคะ”

มือของท่านปู่สั่นเทาเล็กน้อยอย่างที่เจ้าตัวไม่อาจควบคุมมันได้

“ตื่นเข้ามาวันนี้ก็เป็นเช่นนี้เสียแล้ว” ท่านปู่กล่าวเสียงนิ่งสงบราวกับ

มันเป็นเรื่องของคนอื่น “ดอกเตอร์เอสที่ราตรวจให้ปู่แล้ว ร่างกายไม่ได้มีอะไรผิดปกติ คงจะเป็นแค่อาการชั่วคราวเท่านั้น ดูลิ เป็นปกติแล้วไม่ใช่หรือ”

ท่านปู่ยิ้มพลางกำมือเข้าแบมือออกให้เธอเห็น
ท่าทางที่ได้เห็นทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายลงได้บ้าง
เพราะถึงแม้จะเป็นแค่อาการปฏิกิริยาทั่วไป แต่เธอก็รู้ว่าถ้าโรคของท่านปู่ทรุดหนักลงกว่านี้ กระทั่งเรื่องแค่นี้ก็อาจเป็นไปได้แน่

“ก็แค่เพราะคลายความเครียดลงไปได้แล้ว ทั้งหมดนี้เป็นเพราะปู่รู้สึกวางใจเท่านั้นเอง”

“ท่านปู่...”

“หลายสิบปีที่ผ่านมา ปู่เป็นผู้นำลอมบาร์เดียแห่งนี้เพียงลำพัง ตอนนี้พอคิดได้ว่ายังมีหลานสาวผู้แข็งแกร่งที่ปู่สามารถไว้วางใจให้รับผิดชอบงานพวกนี้ได้อยู่ ร่างกายมันก็คงจะรู้สึกเกียจคร้านขึ้นมากระมัง”

เกียจคร้านอย่างนั้นหรือ

ในบรรดาคนที่เธอรู้จักทั้งหมด ท่านปู่เป็นคนที่อยู่ห่างไกลจากคำว่า ‘เกียจคร้าน’ มากที่สุดแล้ว

“กาลเวลากำลังไล่ตามหลังปู่เข้ามาเรื่อย ๆ”

“ถ้าอย่างนั้นข้าลงจากตำแหน่งผู้สืบทอดดีมั้ยะ”

“ปัดโช เด็กคนนี่!”

คำหยอกเย้าของเธอทำให้สีหน้าเศร้าหมองของท่านปู่จางหายไปจากใบหน้าได้บ้าง ก่อนจะเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างในขณะที่เอื่อยพุดขึ้น

“ปู่ไม่เคยเสียเวลาที่ได้ใช้ชีวิตเพื่อลอมบาร์เดียเลยสักครา แต่พอลองมองย้อนกลับไปแล้ว ชีวิตของปู่ก็มีเพียงแค่ลอมบาร์เดียเท่านั้นจริงๆ”

ใบหน้ายิ้มแย้มของท่านปู่ยามรับแสงแดดอุ่นที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง เผยให้เห็นริ้วรอยที่วันนี้ดูลึกยิ่งกว่าที่เคยจนทำให้ท่านดูชราลงไปมาก

“ทั้งๆ ที่คิดว่าใช้ชีวิตเต็มที่แล้วแท้ๆ แต่กลับยังมีหลายสิ่งที่น่าเสียดาย”

เธอมองออกไปนอกหน้าต่างตามสายตาของท่านปู่

“ปล่อยข้า! ข้าจะไปพบท่านพ่อ...บอกให้ปล่อยไป!”

เบเจอร์กำลังส่งเสียงร้องไวยวาย ขณะที่โดนทหารยามทั้งหลายลากตัวออกไป

“ถึงแม้จะเป็นไปไม่ได้ก็เถอะ แต่ถ้าหากย้อนเวลากลับไปในอดีตได้สักครั้งก็คงดี”

ท่านปู่พิมพ์เสียงแผ่ว แล้วหันหน้ากลับมามองเธอ

“ขอโทษนะ เทีย”

“ทำไมถึงพูดแบบนั้นล่ะคะ”

“ปู่พลั้งใส่ทั้งตระกูล ทั้งภาระมากมายให้เจ้าที่ยังเด็กต้องแบกรับเอาไว้มีใช้หรือ”

ท่านปู่คงจะพูดถึงเบเลซึกที่ยังคงถูกคุมขังเอาไว้ในพระราชวัง และเบเจอร์ที่ยังคงอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ลอมบาร์เดียด้วยสถานะไม่แน่ไม่นอน

“เทีย”

“คะ ท่านปู่”

“ดูเหมือนปู่อาจจะต้องมอบตำแหน่งเจ้าตระกูลให้เจ้าเร็วกว่าที่คิดเอาไว้”

“คะ ข้าทราบ”

เธอพยักหน้าตอบทันที

ในชีวิตก่อน ท่านปู่ทำงานมาโดยตลอดจนกระทั่งช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

หน้าที่คอยช่วยเหลืองานเหล่านั้นก็เป็นบทบาทของเธอ ดังนั้นเธอถึงได้รู้ว่าช่วงเวลาเหล่านั้นมันยากลำบาก และโดดเดี่ยวอ้างว้างเพียงใด

“เรื่องยุ่งยากมอบให้เป็นหน้าที่ของข้าเองนะคะ ท่านปู่ต้องพักผ่อนให้มาก”

หากทำแบบนั้นแล้ว ท่านปู่จะต้องมีชีวิตยืนยาวยิ่งกว่าชีวิตก่อนแน่ๆ

เพราะเธอจะทำให้เป็นแบบนั้นเอง

“ไม่กลัวหรือ”

“ไม่ค่ะ”

“เด็กคนนี้ กล้าหาญมากจริงๆ”

“ข้าอาจจะดูกล้าหาญ แต่ยังไม่ซ้าก็ไม่ได้ต้องเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง
เพียงลำพังนี่คะ แหม”

เธอยกไหล่ไม่ยี่หระ

“ยังมีเจ้าตระกูลหลาย ๆ ท่านจากตระกูลใต้บังคับบัญชาที่จะคอย
ช่วยเหลือข้า และหากมีสิ่งใดที่ข้าไม่รู้ ก็ยังมีท่านป้าชานาเนสให้คอยถาม
เหนือสิ่งอื่นใดก็คือท่านปู่ก็ยังอยู่เคียงข้างข้าไม่ใช่หรือคะ”

“...ใช่แล้ว ตำแหน่งเจ้าตระกูลไม่ใช่ตำแหน่งที่จะต้องลงมือจัดการ
เรื่องทุกอย่างเพียงลำพัง อย่าได้ฝันตัวเอง”

นัยน์ตาสีน้ำตาลอบอุ่นของท่านปู่เหม่อมองเธอด้วยความอ่อนโยน

เธอกุมมือท่านปู่เอาไว้แน่น

“เพราะฉะนั้นท่านปู่ ต่อไปมีเรื่องอะไรต้องบอกข้าตามตรงนะคะ
โดยเฉพาะเรื่องสุขภาพของท่านปู่”

“...ได้ๆ”

“ห้ามเก็บซ่อนมันไว้เพราะกลัวว่าข้าจะเป็นห่วงเด็ดขาดเลยนะคะ
ต้องบอกข้าตามตรง ข้าจะได้ช่วยเหลือท่านปู่ได้”

เธอจงใจพูดเสียงฟังดูสดใสกว่าเดิมเพื่อให้ท่านปู่สบายใจขึ้น

“หากนัยน์ตาเริ่มพร่าเลือน ข้าสามารถอ่านหนังสือ อ่านเอกสาร
ทุกอย่างให้ท่านปู่ฟังได้ค่ะ หากเดินเหินได้ลำบาก ข้าก็จะจัดการสร้างเก้าอี้
ติดล้อ แล้วพาท่านปู่ไปยังที่ที่ท่านปู่อยากไป ยามพลบค่ำก็ไปเดินเล่นในป่า
ที่ท่านย่าชอบด้วยกันนะคะ ท่านปู่”

“เหีย...” ท่านปู่กุมมือเธอแน่นและเอ่ยคำพูดหยอกเย้าร่วมหัวเราะ
ไปกับเธอ “แบบนั้นเจ้าไม่ยิ่งเหนียวแหย่หรือ”

“ไม่หรอกค่ะ” เธอส่ายหน้า พุดยืดย่นหนักแน่น “ข้าสามารถทำได้
ทุกสิ่ง”

เพราะมันเป็นงานที่เธอเคยทำมาหมดแล้วในชีวิตก่อน แถมยังเป็น
เวลาหลายปีเลยด้วย

“อืม...อืม”

ท่านปู่ดูท่าจะไม่ได้เชื่อคำพูดของเธอเสียเท่าไร แต่แรงจากมือที่

สิ้นเทาก็เริ่มทุเลาลงไป คงจะชอบใจมากทีเดียว

เธอนิ่งสนทนากับท่านปู่ต่ออีกครู่ใหญ่ และเปิดประเด็นเรื่องที่สอง ที่ตั้งใจมาเพื่อสนทนากับท่านปู่ในวันนี้อย่างระมัดระวัง

“และมีอีกเรื่องที่ข้าอยากได้คำอนุญาตจากท่านปู่ค่ะ”

รถม้าตระกูลลอมบาร์เดียที่เธอนั่งโดยสารเดินทางมาถึงหน้าประตูพระราชวัง

พลทหารประจำวังสังเกตเห็นตราสัญลักษณ์ของตระกูลลอมบาร์เดีย มาตั้งแต่ไกล พวกเขารีบร้อนวิ่งมาเปิดประตูให้

แน่นอนว่ารถม้าของลอมบาร์เดียสามารถเข้าสู่ตัวพระราชวังและวังเล็ก วังน้อยภายในพระราชวังได้ทุกแห่งโดยไม่ถูกตรวจค้น

พลองคิดถึงจุดที่กองกำลังทหารของราชวงศ์กลับไม่อาจเข้าไปใน เขตคฤหาสน์ลอมบาร์เดียได้แล้ว มันก็ดูจะไม่ยุติธรรมอยู่เหมือนกัน

พุดง่าย ๆ ก็คือถ้าเธอต้องการแล้วละก็ เธอสามารถเข้าไปในวังจักร- พรดิณีได้โดยไม่ต้องขออนุญาตด้วยซ้ำ แต่เป้าหมายในวันนี้ของเธอไม่ใช่ วังจักรพรดิณีหรอก

“พาเข้าไปตึกกองกำลังอัศวินส่วนพระองค์หน่อยได้มั๊ยคะ”

สารธิดำคัมภีร์ให้วังมุงหน้าไปยังตึกกองกำลังอัศวินส่วนพระองค์ทันที เมื่อได้รับคำสั่งจากเธอ

ผ่านไปไม่นานรถม้าก็มาจอดอยู่หน้าอาคารขนาดสามชั้นที่สร้างขึ้นจาก หินสีดำล้วน

“มาด้วย...ธรรอนันใดหรือครับ”

อัศวินที่ยืนเฝ้าเวรยามอยู่ด้านหน้าเดินเข้ามาถาม ดูเหมือนว่าทาง ฝ่ายนั้นจะรู้ที่อยู่แล้วว่าเธอเป็นใคร ถึงแม้ใบหน้านั้นจะเรียบเฉยไม่แสดง ความรู้สึก แต่ก็ยังหลุดสีหน้าตื่นตระหนกออกมาให้เห็นอยู่ดี

“มาขอพบผู้รับผิดชอบคดีลอบสังหารองค์จักรพรดิคะ”

เธอเงยหน้าขึ้นกล่าวอย่างมั่นใจ ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกได้ถึงสายตา มากมายที่มองจ้องมาที่เธอ

“เจ้าชายลำดับที่สองอยู่ที่นี้หรือเปล่า”

“ยะ...อยู่ครับ แต่ตอนนี้กำลังทำการสอบสวน...”

“ไปเชิญตัวมา”

“...ครับ?”

อัศวินถามเธอด้วยความตื่นตระหนก

“ข้าสั่งให้ไปเชิญเจ้าชายลำดับที่สองมา”

“จะ...จะให้ไปเชิญเจ้าชายลำดับที่สองมาได้ยังไงกัน...แถมยังอยู่ในระหว่างทำงาน...”

“ก็ไม่น่าถามออกมาแบบนี้ เพราะไม่รู้ข้าที่กำลังสนทนากับลอร์ด ในตอนนี้เป็นใครเสียหน่อย”

อัศวินทำสีหน้าราวกับอยากร่ำร้องหาพระเจ้าเสียเหลือเกิน เพราะเพิ่งจะตระหนักขึ้นมาได้ว่าทำเรื่องผิดพลาดลงไป

เธอมองอัศวินตรงหน้านิ่ง เอ่ยอย่างขัดถ้อยขัดคำทุกพยางค์

“ไปแจ้งเจ้าชายว่ารักษาการเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียขอเชิญให้มาพบ” และไมลิมที่จะยิ้มปิดท้าย “เข้าใจมั๊ย”

“หะ...ทราบแล้วครับ”

อัศวินรีบวิ่งหายเข้าไปในตึกอย่างรวดเร็ว

“ทิ้งแขกไว้บนถนนแบบนี้เนี่ยะ”

อารมณ์เสียซะมัด แต่เธอไม่คิดโทษว่าเป็นความผิดของอัศวินที่ไร้ซึ่งทักษะในการต้อนรับแขกเหรื่อหรือ เพราะยังไงก็คงไม่ต้องรอนานอะไรขนาดนั้นอยู่แล้ว

เธอคิดแบบนั้นขณะเฝ้ามองภาพอัศวินที่ได้เห็นผ่านหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้

ขึ้นไปชั้นสอง เปิดประตูห้องใกล้บันไดเข้าไปด้านใน

นั่นคงจะเป็นห้องใต้สวนละมั่ง

และผ่านไปเพียงไม่กี่วินาที

พรวด!

ประตูเปิดออก ก่อนที่เฟรสจะวิ่งออกมาจากห้อง

ชายหนุ่มกึ่งเดินกึ่งวิ่งลงมาตามบันได เมื่อได้เห็นว่าเธอยังคงยืนรอ

อยู่หน้าตึก เขาก็เร่งฝีเท้าวิ่งตรงมาด้วยความรวดเร็ว

ข้างหลังยังมีหัวหน้ากองกำลังอัศวินที่เคยเห็นหน้าค่าตาในงานเทศกาล
แข่งล่ำสัต์เมื่อคราวก่อนกับอัศวินจากกองกำลังส่วนพระองค์อีกหลายคน
เดินตามมาด้วย

เฟเรสรีบร้อนเข้ามาใกล้ เขาหยุดห่างจากเธอแค่สองก้าวก่อนจะเอ่ย
ถามทันที

“ทำไมไม่เข้าไปข้างใน...”

“ก็ไม่มีใครเชิญเสียหน่อย หม่อมฉันจะเข้าไปได้ยังไงล่ะเพคะ”

คำพูดของเธอทำให้เฟเรสหันขวับไปจ้องอัศวินที่ยืนรักษาเวรยามเข้มแข็ง

“ขออภัยพะย่ะค่ะ!”

“ไม่เป็นไรหรอก ข้าไม่ได้มาเพื่อรับคำขอโทษจากใคร” เธอเอ่ยกับ
อัศวินแล้วหันไปพูดกับเฟเรส “วันนี้หม่อมฉันมาธุระในฐานะรักษาการ
เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียเพคะ”

“ธุระ?”

ขนาดตอนที่พูดออกไป เธอยังไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่จะเป็นงานแรก
อย่างเป็นทางการในฐานะรักษาการเจ้าตระกูลอย่างเป็นทางการ แต่ในฐานะ
รักษาการเจ้าตระกูลเธอก็ไม่อาจสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอีกต่อไปได้

“เรื่องตัดสินโทษของเบลซัค ลอมบาร์เดีย ขอทรงมอบให้ทางตระกูล
ลอมบาร์เดียของพวกเราเป็นผู้จัดการกันเองด้วยเพคะ เจ้าชาย”

บทที่

217

ในวันเดียวกัน ช่วงเวลาเช้ากว่าเล็กน้อย จักรพรรดินีราวีที่กำลังยืนอยู่หน้าห้องบรรทมขององค์จักรพรรดิ

ประตูห้องบรรทมปิดแน่น แต่ใบหน้าของราวีนั้นก็กลับแจ่มใสยิ่ง
ผ่านไปไม่นานหัวหน้านางกำนัลก็เดินออกมาโค้งศีรษะให้นางอย่าง
สุภาพ

“เชิญเสด็จเข้าไปได้เลยเพคะ องค์จักรพรรดินี ฝ่าบาททรงอนุญาต
แล้ว”

ริมฝีปากสีแดงสดของราวีนี้วาดโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม จนถึงเมื่อไม่กี่วัน
มานี้นางยังถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าพบอยู่เลย แต่วันนี้กลับอนุญาตให้นางเข้าพบ
ได้แล้ว

“จ้ะหรือ ขอบใจนะ หัวหน้านางกำนัลโอห้าว”

หัวหน้านางกำนัลรับคำขอบคุณจากจักรพรรดินี นางก้มหน้าหนึ่งไม้มอม
สบตา และท่าทีที่ได้เห็นก็ยิ่งทำให้อารมณ์ของจักรพรรดินีดียิ่งกว่าเดิม

“ฝ่าบาท”

จักรพรรดินีเดินเข้าไปข้างในห้องบรรทม นางเอ่ยเรียกโยบาเนสเสียง
อ่อนหวาน

“มาแล้วหรือ”

คล้ายกับเพิ่งตื่นได้ไม่นาน โยบานესยังคงสวมชุดนอนอยู่ กำลังรับการปรนนิบัติจากเหล่านางกำนัลในขณะที่เอ่ยตอบกลับไปเสียงเฉยชา

โบหน้าหยาบกร้านดูไม่ได้ ใต้ตาหมองคล้ำจากการอดหลับอดนอน และเอาแต่ดื่มเหล้า

“ได้ยินว่าฝ่าบาทประจวร หม่อมฉันกำลังเป็นห่วงอยู่ที่เดียว โลงออกไปที่ณะเพคะที่ดูเหมือนจะทรงพระพลานามัยแข็งแรงดี”

โยบานესก็แค่อ้างออกไปมั่ว ๆ ว่า ‘ไม่ค่อยสบาย’ เพราะไม่อยากพบหน้าจักรพรรดินีเท่านั้น และราวีนี่เองก็ไม่มีทางไม่รู้เรื่องพวกนั้น

แต่จักรพรรดินีกลับเดินเข้าไปหาโยบานეს ทั้งยังพูดอย่างสนิทสนมราวกับเป็นห่วงเขาจากใจจริง

“มีธุระอะไร จักรพรรดินี”

โยบานესเบื่อท่าที่เสแสร้งของราวีนี้เต็มทน เขาเอ่ยถามกลับไปด้วยเสียงติดจะหงุดหงิดอยู่บ้าง

“ถ้ามาขอร้องเรื่องอาศทน่าแล้วละก็...”

“หม่อมฉันมาด้วยเรื่องของเจ้าชายลำดับที่สองเพคะ ฝ่าบาท”

โยบานესเหลือบมองราวีนี้ ก่อนจะเอนกายไปทางอ่างสำหรับล้างหน้าที่นางกำนัลยกเข้ามาให้พอดีโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

ท่าที่ที่ได้เห็นทำให้ราวีนี้แน่ใจว่าจักรพรรดิทราบเรื่องระหว่างเฟเรสกับนังเด็กพีเรนเทีย ลอมบาร์เดีย นั่นอยู่ก่อนแล้ว

แต่อย่างไรนางก็ต้องแสร้งทำเป็นเหมือนไม่รู้ว่าเขาทราบ

“ยังไม่ทราบข่าวหรือเพคะ เช้าวันนี้เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียแต่งตั้งเด็กพีเรนเทียที่เป็นคู่หมั้นกับเจ้าชายลำดับที่สองให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าตระกูลอย่างเป็นทางการเพคะ ฝ่าบาท”

“...มีเรื่องแบบนี้ด้วยนี่เอง”

โยบานესเอ่ยเสียงเรียบแล้ววกน้ำใส่หน้าตนเอง

ราวีนี้คาดการณ์ได้ถูกต้องแล้ว

ทันทีที่จักรพรรดิตื่นจากบรรทมก็ได้ทราบข่าวเรื่องการตัดสินใจของรูลลักเป็นอันดับแรก

ตอนแรกพระองค์ก็ตกใจอยู่บ้าง ทั้งยังโมโหด้วยรู้สึกเหมือนถูกคนพวกนั้นรวมหัวกันหลอกเขา แต่พอมาลองครุ่นคิดดูอย่างถี่ถ้วน โยบานესก็คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องเลวร้ายต่อพระองค์อะไรขนาดนั้นเสียหน่อย

อย่างไรความสัมพันธ์ระหว่างลอมบาร์เดียกับราชวงศ์ก็เป็นความสัมพันธ์ที่เกื้อกูลซึ่งกันและกัน ไม่มีวันแยกจากกันได้อยู่ดี

พูดอีกแง่ก็คือลอมบาร์เดียเป็นตัวคานอำนาจไม่ให้จักรพรรดิติดต่อกับอำนาจมากเกินไป

โยบานესเองก็เกลียดเรื่องนั้นจนแทบทนไม่ไหว

แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยมีจักรพรรดิองค์ใดสามารถหลุดพ้นจากโซ่ตรวนที่ล่ามขาพวกเขาเอาไว้ได้ ไม่ว่าจะเป็นอดีตจักรพรรดิที่เขาเคยหวาดกลัวนักหนา หรือตัวโยบานესเองก็ตาม

แม้จะพยายามดึงตัวเองให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของลอมบาร์เดีย สุดท้ายก็มีแต่จะโดนแก้แค้นกลับมาหนักกว่าเดิม

“เป็นอะไรหรือเปล่าเพคะ ฝ่าบาท”

ราวีนี่เอ่ยถามด้วยเสียงเป็นห่วงเป็นใย เพื่อที่จะลอบสังเกตปฏิกิริยาของโยบานეს

“...”

จักรพรรดิเสด็จใช้ผ้าขนหนูเช็ดน้ำออกจากใบหน้าเพื่อเก็บซ่อนสีหน้าและแววตาของตนเอง

เพราะใบหน้าข้างหลังผ้าขนหนูผืนนั้นกำลังยิ้ม

รูสลัก เจ้าเหมานั่นได้มอบของขวัญชิ้นยอดเยี่ยมให้ข้าในรอบหลายปีทีเดียว เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียคนใหม่เป็นหญิงที่ยังเยาว์วัยและไร้ซึ่งประสบการณ์ในโลกการเมืองอย่างนั้นหรือ

รับมือง่ายกว่ารูสลัก ลอมบาร์เดีย เยอะ

“ไม่เป็นไร”

โยบานესตอบกลับไปแบบนั้น แต่จักรพรรดิที่ราวีนี่กลับส่ายหน้า

“สีหน้าดูไม่ดีเลยนะเพคะ ฝ่าบาท”

จะเป็นแบบนั้นไปได้ยังไงกันเล่า ตอนนี้โยบานესดีใจมากจนต้องกลั้น

ไม่ให้เพลอหลุดหัวเราะและตบมือเสียงดังอยู่เฉย

นี่เป็นโอกาสดีที่เขาจะได้บันทึกหน้าตาของพวกลอมบาร์เดียเสียที แต่เพื่อการนั้นเขายังจำเป็นต้องเก็บอังกะเบตเอาไว้ใช้รองมือเท้าเช่นกัน

หากอังกะเบตหายไปในตอนนั้น ไม่รู้ว่าต้องใช้เวลากี่นานแค่ไหนกว่าจะสร้างตัวแทนที่มีอำนาจมากพอจะขึ้นมาคานอำนาจพวกขุนนางกับลอมบาร์เดียได้

“คงโกรธเรื่องเจ้าชายลำดับที่สองมากเกินไปเลยใช่ปะคะ”

โยบานะสლობมองจักรพรรดินีที่ยังคงพูดพล่ามไปเรื่อยผ่านทางกระจก

เพราะภาพของอาสนาน่าที่กำลังมีดพุ่งกระโจนเข้าใส่พระองค์ยังคงตามหลอกหลอนไม่หยุด ทำให้พระองค์ฝันร้ายอยู่แทบทุกคืน

แต่ถ้าหากสามารถช่วยกตมูกที่เซ็ดรื้นของลอมบาร์เดียลงมาได้แล้วละก็ ต่อให้เป็นอาสนาน่าที่เหิมเกริมก่อเรื่องพวกนั้น เขาก็พอจะช่วยหลักตาลงข้างหนึ่งได้เหมือนกัน

ไหน ๆ ก็มีข่าวลือแพร่ไปทั่วว่าตอนนั้นอาสนาน่าครองสติไว้ไม่อยู่ แถมยังถูกคนจงใจใส่ร้ายป้ายสีอีกด้วยอยู่แล้ว

แต่จะปล่อยตัวไปเฉย ๆ ก็ไม่ได้

อย่างน้อยนั่นก็โทษกบฏเซียวนะ ต้องมีใครสักคนเป็นแพะรับบาปนั้นแทน

“เฮ้อ ช่วงนี้หม่อมฉันเองก็ไม่ค่อยสบายใจเลยปะคะ ฝ่าบาท”

ในตอนนั้นเองราวีนีก็ถอนหายใจออกมาเหือกใหญ่ก่อนจะเอ่ยพูดต่อ

“เจ้าชายลำดับที่หนึ่งได้รับบาดเจ็บหนักมิใช่หรือปะคะ แต่เจ้าชายลำดับที่สองกลับสั่งห้ามไม่ให้มารดาอย่างหม่อมฉันได้พบหน้าเขาบ้างเลย...”

ราวกับอ่านใจของโยบานะสออก จักรพรรดินีสะอึกสะอื้นเล่าเรื่องอาสนาน่า

“เจ้าชายลำดับที่หนึ่งผู้นำสงสารของหม่อมฉันต้องถูกใส่ความแน่ปะคะ ฝ่าบาท”

“นั่นเป็นเพียงแค่ข้อสันนิษฐานเท่านั้น”

“แต่ถ้าหากนั่นเป็นเรื่องจริงล่ะเพคะ ฝ่าบาท”

จักรพรรดินีรวีนี้ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหยาดน้ำตา

“เจ้าชายลำดับที่หนึ่งถูกคุมขังไว้หลายวันแล้วนะเพคะ แถมยังสูญเสียมือข้างขวาไปอีกด้วย”

เสียงของรวีนี้สั่นเครือราวกับเป็นห่วงอาสทาน่าจากใจจริง

“แน่นอนว่าเราเองก็ทำความผิดที่ไม่อาจให้อภัยได้ต่อฝ่าบาท แต่แค่นี้ก็ถือว่าได้รับโทษที่เหมาะสมแล้วมิใช่หรือเพคะ”

“จักรพรรดินี”

ในที่สุดโยบานะสก็หันไปเรียกรวีนี

“นั่นเป็นเรื่องที่จะพูดคุยกันได้ หากมีคนร้ายตัวจริงอีกคนมิใช่หรือไง”

ทว่านั่นไม่ใช่คำตำหนิจักรพรรดินี แต่เป็นคำบอกใบ้ที่ทำให้คนต้องเอียงหูตั้งใจรับฟังต่างหากล่ะ

“ในฐานะบิดาแล้ว ข้าเองก็เสียใจเช่นกันที่อาสทาน่าต้องลำบากเช่นนี้ แต่อย่างไรก็ต้องหาตัวคนร้ายให้เจอ”

“คนร้าย...”

จักรพรรดินีมองจ้องลึกเข้าไปในนัยน์ตาของโยบานะส นางเอ่ยถามย้ำให้แน่ใจ

“หากมีการเปิดเผยว่าใครคือคนร้ายตัวจริง อาสทาน่าก็จะถูกปล่อยตัวออกจากคุกหรือเพคะ”

“ไม่มีเหตุผลใดให้ต้องคุมขังอีกต่อไป”

“เป็นเช่นนั้นเพคะ”

จักรพรรดินีพยักหน้า นางก้าวถอยหลังห่างไปหลายก้าว

“ด้านนอกคงกำลังรอฝ่าบาทเตรียมตัวอยู่ อย่างไรก็ตามก็ร่วมเสวยมื้อเช้ากับหม่อมฉันเสียหน่อยดีมั๊ยเพคะ”

“...ทำตามเจ้าว่าเถอะ”

จักรพรรดินีหันหลังเดินออกไปจากห้องนอนก่อนที่โยบานะสจะทันได้เอ่ยจบประโยคด้วยซ้ำ

ถึงแม้จะรู้สึกสงสัยก็เถอะว่าจะรีบร้อนไปไหนกันแน่ แต่องค์จักรพรรดิ

ก็ไม่ได้เอ่ยถามอะไรออกไป เขาเพียงแค่นั่งยิ้มอยู่เงียบ ๆ เท่านั้น
 “จักรพรรดิคนแรกที่สามารถต่อกรกับลอมบาร์เดียได้ตั้งนั้นหรือ”
 ช่างเป็นความสำเร็จที่ภูมิใจเขาเสียจริง

“โทษของเบลซัค ลอมบาร์เดีย...”

เฟเรสเพิ่มพละกำลังหุ้มตัวในขณะที่มองสบตาเธอ
 “ก่อนอื่นเราย้ายที่สนทนากันก่อนดีมั๊ยครับ รักษาการเจ้าตระกูล
 ลอมบาร์เดีย”

“ได้พะคะ”

เธอพยักหน้าตอบรับข้อเสนอของเฟเรส

“เชิญด้านนี้”

เฟเรสพาเธอเข้าไปข้างในตึกกองกำลังอัศวิน

สถานที่ที่พวกเขาเดินทางมาถึงเป็นห้องทำงานห้องเล็กที่ดูแล้วน่าจะเป็น
 ห้องที่จัดเตรียมไว้ให้เฟเรสใช้ทำงานชั่วคราว

“ที่นี่ครับ”

เธอเป็นฝ่ายเดินเข้าไปก่อน ในตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงเฟเรสพูดอะไร
 บางอย่าง

“ห้ามเข้ามา”

“แต่เจ้าชาย...”

“ถอยไปให้ห่างจากประตูด้วย”

“แต่ว่า...”

“นี่เป็นคำสั่ง”

“...พะยะคะ เจ้าชาย”

สุดท้ายเหล่าอัศวินก็พ่ายแพ้ต่อเฟเรส พวกเขาอมล่อถอย ประตู
 ถูกปิดลง

ภายในห้องจึงเหลือแค่พวกเขาสองคน

เฟเรสเดินเข้ามาใกล้ เขาคลี่มมมองเธอ

เด็กนี้ทำไมทำตัวแบบนี้เนี่ย

จู่ๆ บรรยากาศก็ดูน่ากระอักกระอ่วนใจแปลกๆ เธอเลยเป็นฝ่ายเปิดปากชวนคุยก่อน

“เจ้าชายลำดับที่สอง หม่อมฉันมาด้วยเรื่องธุระทางการนะเพคะ เหตุใดจึงไม่ให้พวกอัศวินอยู่ด้วย...”

“เมื่อคืนหลับสบายมั้ย”

พอเหลือกันแค่สองคน เฟเรสก็เปลี่ยนมาพูดจาตามสบายกับเธอเหมือนเดิม

“อะไรกัน จู่ๆ ก็ถามอะไรเนี่ย”

เธอขมวดคิ้วเล็กน้อย ตอบกลับไปโดยอัตโนมัติ

“แน่นอนว่าต้องหลับ...”

เดี๋ยวนะ

“เมื่อวาน...เจ้ามาที่ห้อง...ซ้ำ”

“อ้อ”

“ถ้าอย่างนั้น...นั่นก็...”

ไม่ใช่ฝันหรือเธอ!

เธอผงะ ก้าวถอยหลังไปอย่างตุลิกทุเล แต่เฟเรสก็เขยิบตามเข้ามาใกล้เท่ากับจำนวนก้าวที่เธอถอยหลังไป

“เจ้าหลับสบายเสียจนไม่ทันได้รำลึกกันเลย ข้าเองก็กลัวจะเผลอปลุกเจ้าตื่น”

“นะ...นี่กว่าฝันไปเสียอีก!”

“สำหรับข้ามันเป็นช่วงเวลาดังฝันเลยละ เทีย เจ้าบอกรักข้า...”

“เฟเรส!”

เธอเหลือบมองทางด้านประตูพร้อมกับตะโกนเสียงดังด้วยความร้อนรน แต่เฟเรสกลับทำแค่หัวเราะเบาๆ รวากับกำลังสนุก

เจ้าหมาน้อยนี้! แท้จริงแล้วทั้งหมดนั้นไม่ใช่ความฝันหรือเธอเนี่ย!

หน้าร้อนผ่าวจนแดงก่ำไปหมดแล้ว

ไม่ได้นะ สงบสติเอาไว้ สงบสติ!

เธอสูดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะพูดออกไป

“วันนี้หม่อมฉันไม่ได้มาคุยเรื่องส่วนตัวเพคะ โปรดมอบตัวเบลชัก ลอมบาร์เดีย ให้หม่อมฉันด้วย”

ก็แค่อยากจะรีบๆ ทำธุระให้เสร็จ แล้วออกไปจากที่นี่เร็วๆ

ถ้าเฟเรสปฏิเสธ เธอเองก็เตรียมหาข้ออ้างต่างๆ นานาไว้แน่นเอียด เลยละ

“พาตัวไปเถอะครับ รักษาการเจ้าตระกูล”

แต่เฟเรสกลับตอบกลับมาด้วยใบหน้านิ่งสงบ

“ข้าสั่งให้เขาเตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว เมื่อครูนี้อีกกำลังเก็บข้าวของอยู่ เดี่ยวคงตามออกมาครับ”

“...ดูเหมือนพระองค์จะทรงทราบอยู่แล้วว่าวันนี้หม่อมฉันจะมา”

“เพียงแค่ว่าในเมื่อขึ้นเป็นรักษาการเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียแล้ว ย่อมต้องรับผิดชอบเรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับตระกูลลอมบาร์เดียเท่านั้นเองครับ”

“รู้จักหม่อมฉันดีเหลือเกินนะเพคะ”

เฟเรสยิ้มจางกับคำพูดของเธอ

“ขอบคุณที่ชมครับ”

คิดว่าแค่หล่อก็จบเหะไหม

เธอเหลือบมองเฟเรสด้วยหางตาก่อนจะเอ่ยพูด

“ถ้าอย่างนั้นขอพาตัวไปเลย ไม่ต้องให้เสียเวลานะเพคะ เบลชัก ลอมบาร์เดีย อยู่ที่ไหนหรือเพคะ”

“ด้านบนครับ”

คงจะเป็นห้องที่เฟเรสเพิ่งออกมาเมื่อครู่

“เชิญนำทางไปเลยเพคะ”

เธอพูดแบบนั้นแล้วเอื้อมมือไปช่วยเปิดประตูให้

“ก่อนหน้านี้”

แต่เมื่ออ่อนโยนของเฟเรสกลับเอื้อมไปปิดประตุนั้น

“เข็อกคล้ายหมดแล้วครับ รักษาการเจ้าตระกูล”

เฟเรสพูดสั้นๆ ในขณะที่เดียวกันก็ยื่นมือมาหาเธอ

“อา...”

อย่างที่ชายหนุ่มบอก เขื่อกผูกผ้าคลุมมันคลายตัวออกเล็กน้อย และเผยให้เห็นสร้อยคอทับทิมสีแดงผ่านชายผ้าคลุมที่แหวกออกจากกันนั้นพอดี

“นั่น...”

ชั่วขณะนั้นนัยน์ตาของเธอพลันสบเข้ากับนัยน์ตาของเฟรล

ตึกตัก...ตึกตัก

หัวใจพลันเต้นผิดจังหวะ

เป็นเพราะเฟรลกำลังยิ้มกว้าง

ชายหนุ่มลुบไล่ทับทิมเม็ดนั้น ส่งผลให้บริเวณใต้กระดูกไหปลาร้ามันจิกจี้ชอบกล

“ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงวันนี้ก็เอาแต่มอบของขวัญพิเศษให้ข้าอยู่เรื่อยแล้วจะให้ข้าทำอะไรล่ะครับเนี่ย”

นัยน์ตาสีแดงจ้องเธออย่างร้อนแรงราวกับจะเผาไหม้ให้วอดเป็นจุณ

“รักษาการเจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย”